

Het huilen stond den jongen nader dan het lachen. Hij had nog altijd niet gemerkt, dat hij de regels voor Niet vergeten had en meende, dat hij 't alleen te gauw deed. Doch voor de zooveelste maal vond hij, kon dat best. De predikant daarentegen zag in het weglaten van die tijdelijk bijgevoegde regels niets dan koppigheid en niets dan een slim overleg om hem te dwingen zijn zoon nog eens aan die regels te herinneren. Het had namelijk eenige moeite gekost om de jongens te overreden die regels er bij te bidden; zij vonden een nieuwigheid in het gebed een soort van heiligschennis en dat zij er zich eindelijk in geschikt hadden, was vooral door jufs toedoen.

„'t Komt er niet op aan of je 't al goed heb gedaan; ik zeg je nu, dat je, waar ik bij ben, nog eens ordentelijk zult bidden,” zei de predikant.

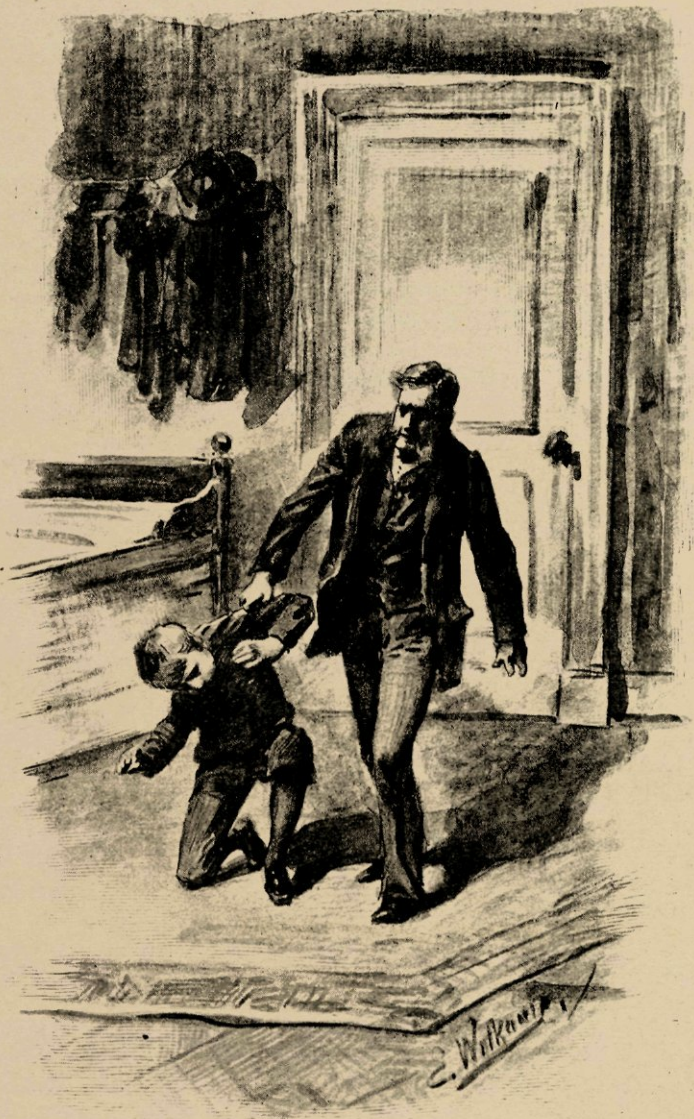
Gerard barstte in tranen uit, en juf verliet de kamer. Zij had Nieta hooren roepen, die zeker wou weten wat er toch gebeurde.

„En ik heb al lang gebeden,” snikte Gerard, maar hij begon toch weer, nu zeer langzaam, het gebed op te zeggen.

Doch de regels voor Niet schenen uit zijn geheugen weg te zijn. Toen hij opstond huilde hij niet meer; hij was er vast van overtuigd, dat hij 't nu goed had gedaan en dat hij in bed mocht.

De predikant had moeite zich te beheerschen. Hij meende, dat de jongen hem met opzet traiterde, maar hij wilde toch nog één poging doen om hem met een zacht lijntje tot zijn plicht te brengen.

„Ik vind het heel leelijk van je, Gerard om niet goed te bidden. Ik dacht, dat je meer van Agnieta hield. Maar nu graag of niet (de predikant werd

Hij duwde hem onzacht weer op de knieën.